

* * *

יוסי גמזו

היום הארוך בשנה

למשפחות השפולות של חללי מלחמת יום הכיפורים

אם כל ארכו של יום נמשך מאז שמבקיעה
השמש כסות שערפלי השחר ארגוה
ותם כשהיא מוצפת דם של ענני שקיעה
שלמראם בלב נפעם, שוקק ולא רגוע
נתקף אדם כמיהה שלשמים מרקיעה
וקל לכו נצבט מיפי ומגעגוע, —

הרי שבעולם הזה בו אנו קימים
יש יום שאם נספר את גרגירי שעון-החול בו
ארכו הוא שלוש מאות ששים וחמשה ימים
וזהו יום-הזכרון של משפחות-השכול בו.

הוא לעולם אינו נגמר ולא יכול להיות
מגבל ליום בו אופפים את מצבות האבן
פרחים, פסוקי קדיש ורעמי הדומיות
כי הוא נמשך לכל ארצה של כל שנה כואבת.

כי הפרחים סופם לכמש והקדיש מזמין
את יסורי הלב לשאל מה טעם ומה בצע
בנחומים אם הקברן את המתים מטמין
בבור, אך הכאב מוסיף לחיות בנו לנצח.
הזמן לא מרפא דבר, רק פתי מאמין
שתחבושות-השכחה מקהות יגון ופצע.

ומשום כך גם כשפוסקות רגלי עם רב לדרך
בימי-הזכרון בין משעולי בתי-עלמין כאן
תמיד נמשך לו יום-הזכרון הכי ארוך
של אלה שאצלם כל השנה הבכי זמין כאן.

הוא לעולם אינו נגמר ולא יכול להיות
מגבל ליום בו אופפים את מצבות האבן
פרחים, פסוקי קדיש ורעמי הדומיות
כי הוא נמשך לכל ארצה של כל שנה כואבת.